

A BUDAPESTI

SZÁLLODÁSOK, VENDÉGLŐSÖK ÉS KORCSMÁROSOK IPARTÁRSULATÁNAK

ÉRTESITŐJE.

EGYEDÜLI HIVATALOS SZAKKÖZLÖNY. — KIADJA AZ IPARTÁRSULAT.

Az «Értesítő»-t a társulat tagjai díj nélkül kapják

➡ Megjelenik minden hó utolsó napján. ➡

A választmány megbízásából szerkeszti: a társulat titkára.

Kéziratok a szerkesztőséghez küldendők be.

SZERKESZTŐSÉG:

==== Budapest, IV. kerület, Himző-utca 1. szám, földszint. ====

Hirdetéseket csak ajánlhatónak ismert cégektől fogadunk el.

HIRDETÉSEKET

a társulat titkársága (Bpest, IV., Himző-u. 1. sz. földsz.) vesz fel

EGYSZERI HIRDETÉS ÁRA:

Egész oldalra terjedő nagyságban	20	frt	—	kr.
$\frac{1}{2}$	10	,	—	,
$\frac{1}{4}$	6	,	—	,
$\frac{1}{8}$	3	,	50	,

Egész évre szóló hirdetéseknél husz százalék engedmény.

UJ ÉVI ÜDVÖZLET.

Boldog új évet kívánunk úgy a választmány, mint az ipartársulat valamennyi mélyen tisztelt tagjának.

Az ipartársulat elnöksége.

Uj év napján!

Uj év hajnala pirkad!

Ismét fordult egyet az idő soha meg nem álló kerekre. Térjünk vissza, vizsgáljuk előbb azt a nyomot, melyet lelkünkbe kerekével vágott.

Az 1901-ik év sok örömet hozott, de sok bánatot is.

Az egyik örömnép, — legalább reám nézve — az volt, mikor május havában a bizalom és szeretet, melylyel velem egy negyed század óta küzdő szaktársaim szerény személyem iránt viseltetnek, oly megható módon nyilvánult.

De sajnos, alkalmuk nyílt a szomorúságban is nyilvánítani hozzám való ragaszkodásukat! a sors keze úgy intézte, hogy módjukban legyen nemcsak az öröm pillanataiban, de a bánat nehéz óráiban is velem érezni; együtt örülni, de együtt sirni is. Isten úgy akarta — meg kellett lennie!

Aldott emlékü Kommer Ferenczünk lent pihen a hideg sírban, hová mindnyájunk meleg szeretete, igaz hálája és becsülése kísérte.

És most, mikor elbúcsúzunk az örömben gazdag, de bánatban is terhes évtől, még egyszer forró hálám tolmácsolom tinéktek: kedves szaktársaim.

Azonban a gyász krónikája még nincs kimerítve! még kettőt vett el tőlünk a Mindenható a legjobbak sorá-

ból: Reutter Nándor és Steinbeisz János halála is nagy szomorúságot és veszteséget jelent. Az előbbi, a munka utáni édes nyugalomban, a másik élte delén, buzgó működése közepett hagyott itt minket váratlanul.

Mindkettő szorgalmas munkatárs a komoly munkában és jó barát a pihenés óráiban. A Mindenható, ki magához hívta hármukat, adjon testüknek csendes nyugovást, lelküknek üdvöt, a gyászoló szíveknek pedig, kiket idelent hagytak a mély szomorúságban vigaszt, balzsamot a sajtó sebre.

A mult év örömmel és búval vegyes emlékeivel végezve, lebbentsük fel a jövő mindent takaró fátyolát.

Sokat ígér az új év! Sok munkát, mely azonban áldást és hasznot teremhet. Nagy feladatot vállaltunk el, nagy felelősség hárul reánk, nem csak önmagunkkal, hanem az egész országgal szemben.

Nemcsak a magunk és saját iparunk, hanem a magyar név becsülete forog szóban. Egyrészt kötelességünk megtartani, sőt fokozni a világszerte ismert magyar vendégszeretet híret. Másrészt hazafias feladatunk lesz a többnyire hamis információkkal bíró külföldi szaktársainkat — a kik a jövő év szeptember havában a szállodások nemzetközi egyesülete közgyűlésére Budapestre jönnek — felvilágosítani, hogy Magyarország önálló, szabad és független állam. Hogy a magyar nem barbár, hanem művelt nép s nem csak pusztái és gulyhói, hanem gyönyörű fekvésű és építési remekekkel ékes városai vannak. Hogy

a magyar kultúra nemcsak a külföldön annyit emlegett zsigányzenében és csárdás-táncban rejlik, hanem európai niveau áll s alig félszázados nehéz küzdelem nyomán olyan lendületet és haladást mutat, melyhez hasonlót széles e világon egyetlen nép nem tudott elérni.

Van magasan szárnyaló irodalmunk; kiterjedt és szabad sajtónk; jeles művészetünk; törekvő iparunk; és mindenek fölött van helyes érzékünk minden szép és jó iránt!

Fel kell őket világosítanunk arról is, hogy Magyarországon bőven terem bor s így a külföldi sajtóban borkereskedelmünk ártalmára terjesztett hamis hírek alaptalanok, a valóságnak meg nem felelnek. Hogy van olyan konyhánk, melynek speciális nemzeti eledelai minden idegent a tetszést jelentő nyelvesettetésre készítetnek; a nemzetközi szakácsmesterségben pedig bármely kényes inyencznek az izlését is kielégíthetjük.

A feladat, mint fentebb említettem, nagyon nehéz. Ugy a magas kormány, mint a székes főváros hatósága megígérték, támogatásukat, sőt a velünk együttműködést. Bízom abban, hogy nem csalódunk és valóban erős támaszt és pártfogót nyertünk bennük. De azért elbizakodunk nem szabad. Sokat tehet a magas kormány, sokat a székesfőváros, de ha nem lesz közöttünk egyetértés, hanem hozunk áldozatokat vállalva a siker érdekében, akkor felsülés lesz az egész erőlködésnek a vége.

Ez az ügy szent, mert a haza ügye! Szolgáljuk azért buzgón, odaadással, minden erkölcsi erőnkkel és amennyire lehet, anyagiakkal. Jól tudom, hogy a jelenlegi viszonyok között ez a legkeményesebb kérdés, amit érinthettem. Jól tudom, hogy folytonos hangoztatása iparunk pangásának, nem pusztá frázis, de rideg való. Európában talán mi érezzük legjobban a pénzhiány nyomasztó hatását, ami némiképen meg is magyarázható. Mi egy ezredéves multra tekinthetünk vissza és ennek dacára fiatal nemzet vagyunk, mert újjászülettünk. Eltörtöttünk most ötven éve, évszázadokig tartó kísérletek után; de a hazafiság tüzeit nem tudták elhamvasztani, csak elaltatni, és annál vígabban lobogott fel újra 1867-ben. A mai magyar nemzet fiatal s az a nagy rázkódtatás, melyet a világ összes művelt nemzelei megsínylenek, minket is nehezen sujtott, még pedig különösen sujtva iparunkat és kereskedelmünket, melyről egyáltalán csak mintegy 30 éve lehet szó.

És ép ezért nagy kérdés az idegenforgalom kérdése!

Ha rossz a termésünk — pénzünk nincs, mert sem iparunk, sem kereskedelmünk nincsen kellőképp kifejlődve. Másutt ilyen válságos időben, legalább az idegen hoz némi pénzt és evvel életet a forgalomba. De nálunk erről szó sem lehet. Hozzánk csak kevés idegen téved, az is csak akkor, ha szembe mer szállni az előítéletekkel és nem hiszi el a rágalmatokat, melyeket rólunk rosszakaratu szomszédaink terjesztenek.

— Az alkalom itt van! Kinálkozik!

Ha kiteszünk magunkért, egy jobb és szebb jövőnek nézhetünk eléje; ha nem sikerül, a legjobb esélyt véve, minden a régiben marad.

Ezért túl kell magunkat minden nehézségen tennünk! Tartsunk össze, haladjunk egyetértve a kitűzött cél felé.

Reménynyel és bizalommal nézek az új év elé!

Kérem az Egek Urát, ki eddig nem hagyott el bennünket, ne hagyjon el ezentul sem és segítsen. Adjon erőt és kitartást mindnyájunknak a munkához!

*

Minden jót kívánok nektek az új év első napján, kedves szaktársaim. Mindnyájunknak erőt, egészséget és sikert!

És ha lesz egyetértés, meg lesz a jóakarát, a lelkesedés, akkor

. Jönni fog, mert jönni kell,
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százszáz ajakán.

Gundel János.

Ipartörvény.

Az ipartársulat az ipartörvény revíziója alkalmából a következő kérvényt intézte a kormányhoz:

Nagyméltóságú Miniszter ur, kegyelmes urunk!

Az 1884. évi XVII. t. c. (ipartörvény) tárgyalás alatt lévő revíziója alkalmából az alólirott «Budapesti szállodások, vendéglősök és koresmárosok ipartársulata» nevében alázattal esedezőnk Nagyméltóságodhoz, hogy tapasztalatokon alapuló észrevételeinket — melyeket ipari szempontból tekintve általában, de különösen a szállodás és vendéglős ipar teljes elfajulásának meggátolása céljából, és ezen iparágaknak nemesebb irányban való fejlesztése érdekében felette szükségeseknek vélünk, — magas figyelmére méltatni, azokat elvileg elfogadva, a módosítandó ipartörvényben, vagy ha a körülmények úgy kívánják: a a törvény végrehajtásáról szóló rendeletben érvényre juttatni kegyeskedjék.

Mindenekelőtt tisztelettel kijelentjük, hogy még gondolatban sem szándékunk a «szabadipar» jelszava ellen véteni. Törekvésünkben nem önzés vezérel bennünket, hanem az a tiszta jó szándék, hogy iparunkat helyes- és egészséges alapon fejleszthessük; mert erős meggyőződésünk az, hogy bármely ipari foglalkozás csak akkor válhatik édes magyar hazánknak is igazán javára, ha az versenyképes arányai, hatalmas, biztos alapon nyugvó fejlettsége által a művelt államok rendkívül előrehaladott iparával legalább némileg összemérhető.

Sajnos! iparunk abszolút korlátlan volta miatt ma már odáig jutottunk, arra az elszomorító valóra ébredtünk, hogy például a szállodás ipar az erkölcsi feltételeket kezdi mellőzni és nélkülözni.

«Szálloda» elnevezés alatt az egész országban, de kivált a székesfővárosban tömérdek olyan üzleti házak keletkeznek, melyek a valóságban nem szállodák, hanem erkölcs rontó alkalmi helyek. Bemocsolják a szállodák jóhírét, mert nagyhangú, hazug hirdetésekkel megtévesztik és magukhoz csalogatják az idegeneket, azok azután undorral menekülnek innen!

Nemcsak az igazi szállodásokat károsítják ám e hazug kontárok, hanem mérhetetlen kárt okoznak az országnak és a székesfővárosnak is, mert valósággal elriasztják tőlünk az idegeneket, tehát kihívó ellentétbe helyezkednek a magas kormány, a városi hatóságok és az egész társadalom ama hazafias törekvésével, mely hazánk idegen forgalmának emelésére irányul.

Még inkább kedvezőtlen helyzetben van a vendéglős ipar. Gyakorlásához, az engedély díj lefizetésén kívül egyéb előfeltétel alig szükséges, mert képzéshez kötve nincsen.

Innen van, hogy boldog-boldogtalan belé fog. A suszter, a snaider, az asztalos, stb. mind ott hagyja tanult mesterségét és felcsap vendéglősnek, azt híven, hogy aranymezőkre talált. Pedig e szakavatatlan kísérletek egytől-egyig mind balsikerrel végződnek. Legalább azt bizonyítja a vendéglős üzletek mód nélkül való változásáról szóló értesítő végzéseknél az a roppant halmaza, melyet, kivált az utóbbi években, az elsőfoku iparhatóságok kiadnak.

Hogy a megbízhatóság és a helyes táplálkozás szempontjából mennyit érnek azok a vendéglősök, melyeket az ezen iparág gyakorlásához okvetetlenül szükséges *tőke* híjával, kétségbeesett kontárok, vagy pedig máról-holnapra élősködő szédelőgők avattak vendéglőkké, arról a nagy közönség tehet szomorú tanuságot, meg a közönség érdekeinek védője: a sajtó, mely azután az előbb vázolt üzletek miatt — elég igazságtalanul — rendesen az egész vendéglős ipart ítéli el.

Hogy a közrendészeti, köztisztasági és közegészségügyi követelményeknek, szabályoknak mennyire nem fe-

lelnek meg a szakavatlan elemek által vezetett vendéglői üzletek, azt az ellenőrzésre hivatott hatósági közegek bizonyíthatják legjobban.

De hogy mennyire ártanak a vendéglői ipar tisztességének, mily mértékben rontják annak hitelét, anélkül, hogy a saját sorsukon lendíteni tudnának, — mert hiszen valamennyinek a sorsa: mihamar a bukás, — azt mi hivatásos vendéglősök keservesen tapasztaljuk.

Mindezek alapján szerény véleményünk szerint az volna tehát a legelső fontos kérdés:

hogyan lehessen a szállodás-vendéglős ipar ekként való elfajulásán, a «szabad ipar» elvének megsértése nélkül segíteni?

E téren szerzett hosszú és keserves tapasztalataink már régen azt a meggyőződést érlelték meg bennünk, hogy a kérdés csak úgy oldható meg alaposan és sikeresen, ha a szállodás-vendéglős ipar a legszigorubb erkölcsi feltételekhez és mindenképpel képzéshez köttetik. Nincsen ennek semmi akadálya! mert milyen oknál fogva tagadtatott meg eddig ebbeli kérelmünk?

Egyszerűen azért, mert a vendéglős ipart nem kell tanulni, elsajátításához nem kell — állítólag — gyakorlat.

Nagyméltóságú Miniszter ur!

Magas engedelmevel megragadjuk a jelen kínálkozó alkalmat, hogy e bennünket vendéglősöket mélyen lealázó, lesújtó, de bocsánatot kérünk, elavult ítélettel szembe szálljunk. Ujból kísérletet teszünk annak igazolására, hogy a szállodás-vendéglős ipar folytatásához sokkal több előtanulmány és gyakorlati ismeret szükséges a mai világban, mint egyik-másik, már régebben képzéshez kötött iparág folytatásához.

Mindenekelőtt legyen szabad azt az ártatlan kérdést fölvetnünk: hogy ha a hivatásos szállodások, vendéglősök nem tanulták volna gyermekkoruktól fogva ezt az ipart, ha nem ismernék annak minden csinját-binját, képzelhető-e? hogy akkor is volnának olyan szállodáink, vendéglőink, melyekben a legkényesebb izlésű idegen utazó is megtalálja a maga kényelmét, fokozott igényeinek kielégítését!

Az az állítás: hogy a szállodás-vendéglős ipart nem kell tanulni, megjárta valamikor, akkor, mikor Budapest még nem volt a világvárosok közé sorolható; idegen forgalma pedig ippenséggel nem volt.

De ma, midőn nemcsak a sokat látott, nagy igényű külföldi kíván kényelmet, sőt fényűzést, a szállodában, — tudást, szakavatottságot, műveltséget és utbaigazítást a szállodástól, hanem a saját közönségünk izlése, igénye is annyira csiszolódott, hogy annak kielégítése még a maga mesterségét jól értő embernek sem csekély dolog, akkor bizony a tudatlan régi jó öreg korcsmáros szerepe lejárt.

Az a szállodás-vendéglős, a ki nem tanulta alaposan ezt a mesterséget és mégis belefog — abban a pillanatban már a bukás szélére is lépett. Nem boldogul, ha nem tanult nyelveket; nem ismeri a világ de különösen az ország közlekedési utait és eszközeit; nincsenek összeköttetései a világvárosok szállodásaival. Ha mint vendéglős nem érti a mészáros és hentes ipart, a konyhakertészetet, a szakácsművészetet és konyhavegytant; nem bír jártassággal a pincekezelés és borismeretben. Tehát csak akkor lehet valaki hivatásos vendéglős, ha a saját mesterségén kívül még az imént felsorolt, képzéshez kötött mesterségeket is gyakorlat által elsajátítja és érti: a kellő tudást és műveltséget pedig a vendéglős szakiskolában megszerzi.

Ilyen szakiskolák ma már a budapesti ipartársulat által nagy áldozatok árán fentartott, s a magas kormány és székesfőváros által is segélyben részesített budapesti minta iskolán kívül az ország számos városában található, áldásosan működnek, mert sok száz magyar vendéglős ifju nyer bennök évenként a mai kulturális iránynak megfelelő kiképzést.

Alázatos kérésünk tehát végeredményében az volna, hogy:

a vendéglős ipar képzéséhez kötése kimondatnék, s annak gyakorlására engedélyt csak olyan egyének nyerhetnének, akik igazolni tudják, hogy ezen ipart legalább 3 éven át gyakorlatilag mint tanoncok tanulták; bizonyítványuk van arról, hogy a budapesti, vagy valamely vidéki vendéglős-szakiskolában a 3 évre terjedő tanfolyamot elvégezték és erkölcsi tekintetben kifogás alá nem esnek.

Ezzel kapcsolatban kérjük egyúttal a vendéglősökre nézve az ipartársulati kényszer kimondását, mely kérelmünket különben bőven megindokoltuk a székes főváros hatósága által alkotott új szabályrendeletnek ide vágó pontja ellen a magas kormányhoz intézett felebbezésünkben.

Abból a szempontból, hogy iparunk az állam részéről is megérdemel némi pártolást, — azon kívül, hogy szakiskolainkat magunk tartjuk fenn, — legyen szabad még tisztelettel felemlitenünk, hogy ugyancsak saját erőnkől országos nyugdíjgyűjteményt is alapítottunk, tehát munkaképtelen szaktársainkról és a hasonló segéd munkásokról is magunk gondoskodunk, pedig mi vagyunk az országnak legtöbb adóval terhelt iparosai.

Alázatos kérésünket Nagyméltóságod magas figyelmébe ajánlva,

Budapest, 1901. december hó 2-án.

A budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulata.

Ipartársulati ügyek.

Jegyzőkönyv, felvétel Budapest, 1901. évi december hó 2-án, a «Budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulata» üléséről.

Jelen voltak: Gundel János elnök, id. Kammer Ernő tiszteletbeli elnök, Fürst Tivadar, Stadler Károly, Müller Antal, ifj. Kommer Ferencz, Barabás József, Wilburger Károly, Bittner Alajos, Prindl Nándor, Bokros Károly, Nosek Ignác, Glück Frigyes, Maloschik Antal választmányi tagok, Poppel Miklós titkár.

Távollétöket igazolták: Wirth Ferencz alelnök, Mehlinger Rezső pénztárnok, Burger Károly, vál. tag.

I. Elnök megnyitja az ülést s a jegyzőkönyv hitelesítésére Fürst Tivadar és Bokros Károly urakat kéri fel.

II. Az 1901. évi október hó 24-én tartott ipartársulati ülésről felvett jegyzőkönyv, melynek hitelesítése a f. évi november hó 11-én tartott ülésben elhalasztott, — hitelesítettén,

azt követőleg felolvastattott az 1901. évi november hó 11-én tartott ipartársulati ülésről felvett jegyzőkönyv.

A felolvasott jegyzőkönyv tudomásul vétetvén, hitelesítése a legközelebbi ülésre halasztott.

III. Elnök a felolvasott jegyzőkönyvben foglalt határozatok tárgyában jelenti, hogy a Grosz Mór-féle ügyre vonatkozó ipartársulati válasziratot személyesen vitte a kereskedelemügyi miniszteriumba, a hol épen akkor tanácskozást tartottak az ipartörvény revíziója tárgyában. Felhasználta a jó alkalmat és azt a kérelmet intézte a tanácskozásokat vezető miniszteri tanácsoshoz: eszközölné ki, hogy a kormány a revízió alkalmából a szállodás és vendéglős ipart érintő szakaszok kérdésében a budapesti ipartársulat véleményét is hallgassa meg. Kérelme iránt a miniszteri tanácsos érdeklődést tanúsított és nyomban föl is szólította, hogy az ipartársulat szakvéleményét — írásba foglalva — mielőbb terjeszse fel a miniszteriumhoz.

Bemutat egyúttal a választmánynak egy javaslatot, melyben a szállodás és vendéglős ipar érdekében kíván-

tos törvényes intézkedések vannak alapos indokolás mellett kifejtve.

Elnök előadja még, hogy számos szaktárs kérése folytán az iránt is kellene az ipartársulatnak a kormányhoz folyamodni, hogy az italmérőket iparendedély vagy igazolvány váltására kötelező kereskedelemügyi miniszteri rendelet érvénybe léptetése újból elhalasztassék, vagy az ipartörvény revíziójának befejezéséig felfüggesztessék.

A választmány a törvény revíziójára vonatkozólag előterjesztett javaslatot élénk helyeslés mellett elfogadja s annak a kormányhoz leendő felterjesztésére Elnök urat felkéri. Azonban az iparendedély és igazolvány váltásáról szóló miniszteri rendelet felfüggesztése iránti kérelmet nem tartja indokoltnak, sem pedig az ipartársulat által eddigéig vallott elvekkel összeegyeztethetőnek.

IV. Bemutatott a néhai Reutter Nándor volt ipartársulati számvizsgáló által az ipartársulat részére végrendeletileg hagyományozott 1000 korona adomány tárgyában kelt 93/8. számú, VI. ker. kir. járásbírósi végzés.

A bemutatott végzés tudomásul vétetvén, kiadatott dr. Solti Ödön ipartársulati ügyész úrnak azzal a kéréssel, hogy azt, a már korábban neki átadott, ugyanazon ügyre vonatkozó végzéssel együtt áttanulmányozni s az ipartársulatnak ahhoz képest javaslatot tenni sziveskedjék.

V. Bemutatott az orsz. magy. kertészeti egyesület folyó évi november hó 16-án kelt 1424. számú átirata, melyben köszönetet mond az ipartársulat által a jövő évi kertészeti kiállítás céljára adományozott két 50—50 koronás díjért és kéri a díjak rendeltetésének meghatározását, valamint a pénzösszeg beküldését.

A választmány elhatározza, hogy az egyik díj a legszébb korai gyümölcs kiállítójáié, a másik pedig kitűnő korai főzelék-félék kiállítójáié legyen.

Ha azonban a kiállításban ilyen jutalomra méltó cikk nem található, akkor a választmány föntartja magának a további rendelkezési jogot.

VI. Előterjesztett a IV. ker. előjáróságtól érkezett 30363/901. sz. körlevélszerű felhívás, melyhez az «Erdélyi Kárpát Egyesület» székely kongresszusa által a székely nép érdekében indított mentő-akció támogatása céljából kibocsátott gyűjtőívek közül a 265. számú volt mellékelve, azzal a kéréssel, hogy az ipartársulat is gyűjtést eszközöljön.

A választmány kimondja, hogy gyűjtést nem kezdhet, mert az ipartársulat minden tagja kapott külön is hasonló gyűjtőívet.

Azonban az ipartársulat pénztára terhére 5 korona adományt jegyeztet a gyűjtő ivre.

VII. Felolvastatott a magyar gázizzófény részvénytársaság átirata, melyben arról értesíti az ipartársulatot, hogy mindama tagjait, a kik az Auer-égők jókarbantartását egész éven a társaságra bizzák, 1902. évtől kezdve kedvezményben fogja részesíteni. Továbbá arra kéri az ipartársulatot, hogy ezen ajánlatot az összes tagokkal tudassa, a tagok névjegyzékét pedig a társaságnak megküldje.

Tudomásul vétetvén, elhatározatott, hogy a magyar gázizzófény részvénytársaság ajánlata az ipartársulat tagjainak az «Értesítő» útján tudomására adassék.

A gázizzófény részvénytársaság pedig átiratilag értesítendő, hogy az ipartársulat a tagok névjegyzékével külön lenyomatban nem rendelkezik s a választmány ily külön lenyomatot csak azon esetben lenne hajlandó készíttetni, ha ajánlattevő társaság a «Vendéglősök országos nyugdíjgyesülete», valamint a «Vendéglősök és pinczerek menedékhelye» javára külön-külön 200 korona adományt hajlandó följajnlani.

(Folytatása következik.)

K ü l ö n f é l é k .

Iparengedélyek és iparigazolványok. Az ipartársulat a vendéglői iparendedélyek és iparigazolványok kiváltása tárgyában kibocsátott miniszteri rendelet érvénybe léptetésének további elhalasztása iránt újabban a következő kérvényt intézte a kereskedelemügyi miniszterhez.

Nagyméltóságú Miniszter ur! Kegyelmes Urunk!

Alulírott ipartársulat nevében mindenek előtt a legmélyebb hálával mondunk köszönetet Nagyméltóságodnak azon intézkedéseért, hogy a múlt évi 86,512. sz. a. kibocsátott magas rendeletének érvénybe léptetését, alázatos kérésünk folytán, folyó év december hó végéig elhalasztani kegyeskedett. Nagyméltóságod jól tudja, hogy már hosszabb idő óta mily kétségbeejtő állapot uralkodik ugy a kereskedelem, mint az ipar terén az egész országban, de még inkább itt a székesfővárosban.

Bizonyára eme körülmény indította Nagyméltóságodat az imént említett nagylelkű elhatározásra, mert kegyeskedett belátni azt, hogy a mai nyomasztó üzleti viszonyok között — midőn a szerencsétlen közgazdasági állapotok miatt minden ipar pang, de legtöbbit szenved a szállodás és vendéglős ipar — akkor ezen osztálynak egy szegényebb részét egy újabb közteherrel sújtani s e közterhet drákói szigorral behajtani nem lenne méltányos.

Ugyan ezek az okok bátorítanak fel bennünket arra, hogy jelen kérvényünkben ismét az iránt esedezzünk Nagyméltóságodhoz, hogy a kérvényünk elején idézett magas rendeletének végrehajtását újlag elhalasztani, illetőleg mindaddig felfüggeszteni kegyeskedjék, míg az ipartörvény revíziója — melynek tárgyalása tudunkkal most van folyamatban — befejezést nyer s a majdan életbelépő módosított törvényben a szállodás és vendéglős ipart érintő egyéb kérdések is megoldásra jutnak.

Alázatos kérésünk legfőbb indoka azonban az, hogy az előbb vázolt viszonyok nemcsak hogy jobbra nem fordulnak, hanem ellenkezőleg a hosszúra nyuló pangás folytán még súlyosbodtak.

Reményünket Nagyméltóságod bölcs belátásába helyezve, vagyunk alázatos szolgálói: A budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulata.

Gundel János ipartársulati elnök személyesen tárgyalt e kérdésben a miniszterrel, s feltárva őnagyméltósága előtt a helyzetet, arra kérte, hogy 1902. év végéig halassza el a rendelet életbeléptetését. Ennek következtében a miniszter az alábbi végzés szerint hozta meg határozatát.

Kereskedelemügyi m. kir. Minister. 84,516/VIII. sz. A budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulatának. (Gundel János elnök útján.) Folyó évi december hó 17-én benyújtott kérvényére tudomásulvétel céljából közlöm. Budapest, 1901. december 24-én.

Hegedüs.

Kereskedelemügyi m. kir. Miniszter. 84,516/1901./VIII. szám. Valamennyi magyarországi másodfoku iparhatóságnak. Az italmérési engedély alapján szokássá vált étel- és élelmiszerkiszolgáltatás elfiltása tárgyában múlt évi decz. hó 15-én 86,512. sz. a. kiadott rendeletben a szükséges iparigazolványok, illetve iparendedélyek elnyerése iránti kérvények benyújtása tekintetében folyó évi márczius hó 26-án 11,043 sz. a. kibocsátott körrendelettel folyó évi december hó 31-én megállapított határidőt az érdekelt körökből elem terjesztett kérelemre való tekintettel 1902. évi december hó 31-ig kiterjedőleg meghosszabítom. Miről a hatóságot tudomás és miheztartás végett értesítem. Budapest, 1901. évi december hó 24-én. Hegedüs.

MATTONI-FÉLE

GISSHÜBLER

legtisztább égyényes

SAYANYU-KÜT

legjobb asztali- és üdítő ital,
kítűnő hatásnak bizonyult köhögésnél,
gégebajoknál, gyomor- és holyaghu-
rutnál.

Mattoni Henrik, Karlsbad és Budapest.

MATTONI
ERZSÉ-SÓSFÜRDŐJE
BET
BUDAPESTEN
(BUDÁN)

LÖWENSTEIN M. (MIHÁLY)

ezégtulajdonos:

LÖWENSTEIN F. NÁNDOR

cs. és kir. udvari szállító, József fhg. Ő cs. és kir. fensége
és Fülöp Szász Coburg Gothai herceg Ő kir. fensége
udvari szállítója.

Főüzlet:

Fióküzlet:

IV., Vámház-körut 4. IV., Kishid-utca 7.

ajánlja nagy raktárát

mindennemű fűszer-árúkból a legjobb mi-
nőségben; bel- és külföldi sajtokban, hus,
hal, főzelék- és gyümölcs-conservekben,
csokoládé, francia és magyar cognacban és
pezsgőben, angol és francia különlegessé-
geket finom konyhák részére; főző bort:
Madeira, Marsalla, Sherryt.

Kizárólagos főraktár az

„Anglo Continental Thee Association“-nak
legjobb fekete teákban, valódi Jamaika rum.

Kivánatra árjegyzék bérmentve.

Első Magyar Részvény Serfőződe

BUDAPEST—KÓBÁNYÁN

Fennáll 1854 óta.

Az 1900. évi párisi világkiállításon collective a legnagyobb éremmel (Grand prix) kitüntetést nyert.

DISZOKMÁNY 1885.

JURY-TAG 1896.

Városi iroda: VIII. kerület, ESTERHÁZY-UTCZA 6. szám.

Ajánlja: ászok, király, márcziusi világos, márcziusi sötét, „bajor mód“, udvari „pilseni
mód“, kétszeres márcziusi világos és sötét, valamint bak-söreit, továbbá saját töl-
tésű palaczsöreit gőzpasteurizáló készülékkel s a legújabb technikai berendezésekkel
felszerelt kőbányai palaczsör osztályából.

==== Ezen a legújabb technikai berendezésekkel felszerelt serfőződének évi gyártási képessége 400,000 hektoliter. ====

Az ország minden részében sörraktárosok által vagyunk képviselve;
nagyobb raktáraink Arad-, Szeged-, Miskolcz-, Kolozsvár-, Nagyvárad-,
Nyiregyháza-, Temesvár- és Debreczenben vannak.

Hordósör-megrendelés: Budapestre, telefon-szám 52—59.

Hordósör-megrendelés: Vidékre, telefon-szám 52—60.

Palaczsör-megrendelés: telefon-szám 56—58.

SEC

SEC

*Talisman*TÖRLEY JÓZS. ÉS T^{SA}*Promontor*

(Budapest.)

dép. é.

PEZSGŐ

CHAMPAGNER

LOUIS FRANCOIS & Co.
PROMONTOR.

Kitüntetések:

Páris 1889. EZÜST-ÉREM.
Nizza 1890. ARANY-ÉREM.
Lissabon 1890. Hors Concours és
NAGY DIPLOM
Temesvár, NAGY ARANY-ÉREM.

Auszeichnungen:

Paris 1889. SILB. MEDAILLE
Nizza 1890. GOLD. MEDAILLE
Lissabon 1890. Hors Concours und
GROSSES DIPLOM.
Temesvár GROSSE GOLD. MEDAILLE

Főképviselek: — General-Vertretung:

RUDA ÉS BLOCHMANN

BUDAPEST, Akadémia-utca 16.